

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

Aceasta este viața veșnică:

SĂ TE CUNOASCĂ PE TINE, SINGURUL DUMNEZEU ADEVĂRAT ȘI PE IISUS

DUMINICA A 7-A DUPĂ PAȘTI

(a Sf. Părinți
de la Sinodul I Ecumenic)

SF. SFÎNȚIT MC. DOROTEI,
EPISCOPUL TIRULUI;
SF. MC. APOLO ȘI LEONID

Precum stelele care licăresc pe cer și primesc lumina de la soare, tot așa Sfinții Părinți au strălucit la Niceea, primind lumina de la Domnul Hristos și Duhul Sfânt. Aceștia erau bărbați purtători de Hristos, căci Hristos trăia și strălucea în fiecare dintre ei. Aceștia erau mai mult sălășluitoari ai cerului decât ai pământului, mai mult ca îngerii decât oameni. Aceștia erau, întru adevăr, Biserica a Dumnezeului Celui viu, precum Dumnezeu a zis că: „Voi locui în ei și voi umbla în ei” (II Corinteni 6, 16).

Evanghelia de astăzi nu vorbește despre acest Sinod, ci despre ultima rugăciune a Domnului nostru Iisus Hristos către Tatăl Său cel Cereșc. De ce citim această rugăciune în Evanghelia de astăzi? Pentru că această rugăciune și-a arătat lucrarea la Primul Sinod Ecumenic. Prin puterea acestei rugăciuni, Dumnezeu a făcut pe Sfinții Părinți de la acest Sinod apărători credincioși și neînfricați ai adevărului, și biruitori asupra iscodirii și răutății oamenilor și dracilor. Aceasta este rugăciunea cea mare: „Atunci, Iisus, ridicând ochii Săi la cer, a zis: Părinte, a venit ceasul! Preaslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul să Te preaslăvească. Tot ceea ce i-a învățat Domnul pe oameni să facă, a făcut El Însuși. El i-a învățat pe oameni să se roage așa: „Tatăl nostru, Care ești în ceruri” (Matei 6, 9). Și El a ridicat ochii Săi la cer, unde se sălășluiește Tatăl și a zis: „Tată!” El nu spune „Tatăl nostru”, cum spunem noi, ci pur și simplu „Tată!” Numai El singur putea spune

Astăzi Biserica sărbătorește pomenirea unei cete mici de ucenici și următori ai Săi.

Astăzi Biserica aduce înaintea voastră numai trei sute optsprezece dintre roadele Sale dulci, înmiresmate și nestrucătoare.

O ceată mică, dar aleasă.

Aceștia sunt cei trei sute și optsprezece

Sfinți Părinți

ai Primului Sinod Ecumenic,

care s-a ținut la Niceea

în anul 325,

în timpul împăratului

Constantin cel Mare,

pentru apărarea, lămurirea și întărirea Crediței Ortodoxe.

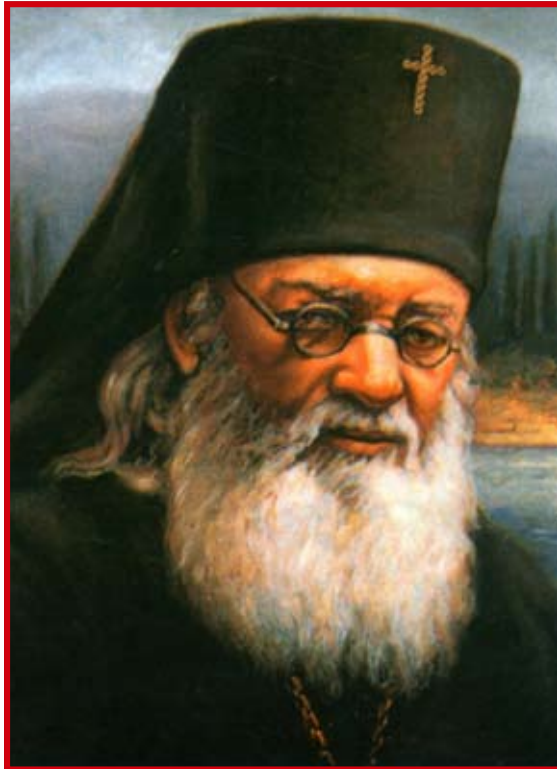
„Tatăl Meu”; El și nimeni altcineva, nici în cer, nici pe pământ, fiindcă El este Fiul Cel Unul Născut al Tatălui cereșc, cel Unul deopotrivă cu Tatăl în ființă și în esență – Cel Unul Fiul al Cel Unuia Tată – pe când noi suntem numai fii adoptați prin mila și harul lui Dumnezeu.

Ridicând ochii Săi – nu numai ochii Săi cei trupești, ci și ochii Săi cei duhovnicești – și mai întâi aceștia din urmă. Vameșul nu voia nici ochii să-și ridice către cer (Luca 18, 13), fiindcă acesta își simțea starea de păcătoșenie. Cu toate acestea, Domnul de bunăvoie Și-a ridicat ochii Săi la cer, căci El era fără de păcat. A venit ceasul Lui – ceasul celei mai mari suferințe. Numai El singur a văzut lămurit acest ceas, cel mai cumplit ceas de la începuturi până la sfârșitul veacurilor. Numai El singur a văzut aceasta deslușit chiar dintru începuturi și dintru început El a spus aceasta mai dinainte, și a vorbit despre aceasta

ucenicilor Săi. Dar ucenicii Săi nu înțelegeau, nici inimile lor nu au simțit durerea cât mai era încă vreme de zile, ci numai când vremea era aproape.

„Și aceasta este viața veșnică: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Iisus Hristos, pe Care L-ai trimis.” Cunoașterea lui Dumnezeu în viața aceasta pământească aduce începutul și pregustarea vieții celei veșnice. Cunoașterea lui Dumnezeu: aceasta este semnificația vieții veșnice cât mai suntem încă pe pământ. Dar viața veșnică ce va să vină este așa cum cele ce ochiul n-a văzut și urechea n-a auzit și la inima omului nu s-au suit (I Corinteni 2, 9). Dumnezeu S-a descoperit prin Duhul Său în această lume numai celor care sunt cei mai plăcuți lui Dumnezeu. Dar cea mai mare bucurie a vieții veșnice, în Împărăția cea cerească, va sta în cunoașterea cea mai mare a lui Dumnezeu, în vederea feței lui Dumnezeu. ❀

Sfântul Nicolae Velimirovici

Născut la 14/27 aprilie 1877 la Kerci, în Crimeea răsăriteană, se trăgea dintr-o familie cu rădăcini princiere. Din fragedă tinerețe Valentin Voino-Iasenețki a fost atras de slujirea celor umili și nevoiași, dorind să potolească durerile și să salveze viețile celor care abia aveau bucățica zilnică de pâine. A dorit să fie învățător de țară, spre a lumina mintea lucrătorilor nefericiți ai pământului. Dar chemarea sa, aproape concomitentă, a fost către medicină, dar și către slujirea Cuvântului lui Dumnezeu.

In 1903 devine medic, apoi se căsătorește. Muncește enorm ca medic în spitalele de țară sau militare, având grijă și de perfecționarea sa profesională. Cercetarea medicală l-a acaparat, și aceasta doar din dorința de a găsi metode pentru salvarea cât mai multor vieți. Deși familia i se mărește, soția sa născând patru copii, va rămâne singur prin moartea prematură a soției sale, Ana, bolnavă de tuberculoză, la acea vreme greu de tratat.

Viața i se schimbă total când episcopul Inochentie al Tașkentului îi spune că Biserica are nevoie de el. Acceptă propunerea de a fi preot, într-un moment de mare prigoană a slujitorilor altarului. Pentru că și sufletul lui a simțit această chemare, va fi hirotonit preot în anul 1921, iar în anul 1923, pentru că arhieriei Bisericii adevărate erau îndepărtați, deportați și uciși și era nevoie de ierarhi, preotul Valentin Voino-Iasenețki este tuns în monahism chiar în casa sa. Apoi, în mare taină, la 30 mai 1923 este hirotonit episcop de către alți doi arhieri.

În Rusia bolșevică exista atunci o Biserică așa-zisă „vie”, al cărui cler era dirijat de noua putere. Din acel moment începe calvarul. Doar pentru faptul că era un medic excepțional și aveau nevoie de el, i s-a permis să profeseze în continuare, chiar dacă purta în permanență rasa pe el. Emblematic este faptul că întotdeauna a operat numai în prezența icoanei Maicii Domnului, iar când i-a fost interzis acest lucru, a părăsit pur și simplu spitalul. Își

iubea enorm pacienții, care pentru el erau oameni, suflete și nu „cazuri”. Medicii care i-au fost aproape vorbesc despre faptul că îi cunoștea pe fiecare dintre pacienții săi, își amintea după mulți ani cine era fiecare, de ce a suferit, cum a decurs operația. Iar dacă se întâmpla, foarte rar ce-i drept, să-i moară după operație un bolnav, plângea și se ruga mult pentru el!

Pentru că aveau nevoie de el, era îngăduit în spitale: era episcop, iar aceasta însemna un grav afront adus autorităților sovietice. A avut parte de suferințe cumplite: a fost despărțit de familie, închis, torturat, exilat. A cunoscut sărăcia extremă, foametea, frigul cumplit. A ajuns de două ori în ținuturi nemilos de friguroase: la Cercul Polar și în Siberia. Era cuprins de multe ori de durere pentru familia sa și de îngrijorare pentru Biserica sa. Oriunde s-ar fi aflat, se punea în slujba vindecării și salvării oamenilor și nu uita să-L aducă pe Dumnezeu în mijlocul oamenilor. Slujea, boteza, mângâia, dar mai ales predica, pentru că însăși Evanghelia fusese exilată din Rusia sovietică și era nevoie de împărtășirea ei.

Oriunde s-ar fi aflat, se îndrepta spre spitale unde își oferea experiența sa pentru tămăduirea bolnavilor. Muncea până la extenuare, operând uneori și 10 ore pe zi. Își continua cercetările medicale, scria, se ruga, unde putea slujea ca arhieru, totul într-o sărăcie cumplită, cu sănătatea din ce în ce mai zdruncinată și cu o vedere slabă, care va înainta încet, dar sigur, spre

o orbire definitivă. Niciodată însă nu va uita să-i tămăduiască pe oameni. Când nu a mai văzut și nu a mai putut opera sau mai târziu, când era în imposibilitatea chiar de a pune un diagnostic corect, se ruga mai mult pentru cel bolnav, făcea cruce peste locul vătămat și, iată, chiar din timpul vieții lui, a început să facă vindecări minunate!

Era chemat la congrese și alte întâlniri de înalt nivel academic. Când i s-a îngăduit să apară în rasă și cu engolpion, va fi prezent la aceste manifestări. Dar când i s-a pus în vedere să poarte haine civile, renunță să participe la aceste evenimente. Ca o încununare a întregii sale activități medicale și științifice, primește în anul 1946 Premiul Stalin, ordinul I și suma de 200.000 ruble, pe care o va dona orfanilor de război.

Activitatea sa ca medic și cercetător a devansat chirurgia rusă cu 50 de ani. A făcut foarte multe operații inovatoare, în special la oase, membre inferioare și superioare, organe interne, ochi, unele în condiții improprie. A făcut chiar și primul transplant de rinichi.

Deși nu a urmat studii teologice, iar cărțile teologice și bisericești erau extrem de greu de procurat, inteligența sa, râvna de a cunoaște și mai ales călăuzirea Duhului Sfânt, au făcut din medicul Valentin Voino-Iasenețki un adânc cunoscător al Scripturilor și al Tradiției. Era privit cu admirație ca un predicator desăvârșit, original și care știa să tâlcuiască Scriptura și învățăturile creștine pe înțelesul și folosul enoriașilor săi. Avea un cuvânt viu, pe care-l aflăm din cele aprox. 1250 de predici pe care le-a lăsat scrise în urma sa. În Rusia au fost publicate 12 vol. de predici ale sale, o autobiografie și o carte „Duh, suflet și trup”, care a apărut la noi sub denumirea de „Puterea inimii”. Vă recomand cartea „Sfântul Arhiepiscop Luca 1877-1961, Chirurgul fără de arginți” a Arhimandritului grec Nectarie Antonopoulos, apărută la noi la Editura Cartea Ortodoxă.

Însuflețit, dincolo de toate, a fost de iubirea de Dumnezeu și de mila pentru oameni și a trăit ca un sfânt. La 11 iunie 1961 a murit la Simferopol, unde era Arhiepiscop. A fost condus de mii de oameni la locul de veci cu lacrimi, dar și cu speranța că au dobândit un rugător în Ceruri. În anul 1995 este canonizat de Sinodul Bisericii Ortodoxe Ucrainene. Viața sa este caracterizată cel mai bine de cuvintele Mântuitorului: „În lume necazuri veți avea. Dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea!” ❀

SFÂNTUL IERARH LUCA, ARHIEPISCOPUL CRIMEEI, DE ZECE ANI OCROTITORUL PAROHIEI ȘERBAN VODĂ

Se împlinesc anul acesta zece ani de când Sfântul Luca al Crimeei a devenit ocrotitorul parohiei noastre și al tuturor enoriașilor ei. La sfintele sale moaște alegă mai cu seamă cei ce au nevoie de tămăduiri, cei care trec prin grele operații sau care, după multe și costisitoare analize și consultații la tot felul de medici, nu-și află diagnosticul și cu atât mai puțin tratamentul. Sfântul Luca a trăit în secolul trecut, este astfel apropiat de noi și de problemele cu care atât rușii cât și românii s-au confruntat. Sfântul Luca a fost un mărturisitor și martir, cunoscând închisorile, lagărele și deportările unui sistem ateist ce-și propusese să ștergă pentru totdeauna creștinismul de pe teritoriul Uniunii Sovietice.

Azi, Sfântul Luca, aflat în calendarele Bisericii ruse și române este prăznuit în fiecare an la 11 iunie. Și cum sfinții ne ajută uneori chiar și când noi nu-i cunoaștem, iată că Sfântul Luca a binevoit să vină la noi, să ne ocrotească pe toți, dar mai ales să ne ajute în lucrările multe și grele pe care parohia noastră le-a făcut – și încă le face – cu ridicarea bisericii și a așezământului social.

Acum zece ani, în anul 2012, la 11 august, am primit din Rusia moaștele Sfântului Luca. Ele au poposit o vreme pe masa de altar a bisericii noastre. Iar după ședința Sinodului Bisericii Ortodoxe Române din 28-29 septembrie 2012, în care s-a hotărât trecerea în calendarul nostru a Sfântului Luca, în 14 octombrie 2012, de ziua Sfintei Cuvioase Parascheva și a Sfinților Mucenici Nazarie, Ghervasie, Protasie și Chelsie, moaștele Sfântului Luca au fost scoase permanent spre închinare în biserică.

Să ne aducem aminte cum Bunul Dumnezeu ni l-a dăruit pe Sfântul Luca printr-un text scris în anul 2012 de părintele paroh Dinu Pompiliu.

Cum a venit la noi Sfântul Luca al Crimeei?

„De zece ani biserica noastră este într-o continuă lucrare de înnoire. Am scris împreună cu credincioșii pagini de eroism creștin, făcându-ne idealuri sfinte și dorind să împodobim biserica noastră cu odoare de cel mai mare preț. [...] bunăoară, dorim ca biserica noastră să aibă mai mulți sfinți ocrotitori, ale căror sfinte moaște să fie puse spre cinstire și să aducă în parohia noastră mângâieri nebănuite.

În acest context, cu ocazia Pelerinajului de Florii al anului 2011 am avut bucuria să îl cunosc pe Preacuviosul Părinte Augustin, delegat al Patriarhiei Ruse pentru comunitatea rusă din România. A fost o zi binecuvântată de Dumnezeu. Preacuviosul Părinte Augustin, un om de

mare elevație și cu multă dragoste față de turma lui și față de poporul nostru ne-a copleșit dintr-o dată. L-am invitat să vină și la Șerban Vodă. A doua zi la parohia noastră a fost slujbă arhierescă, iar vlădica Varlaam Ploieșteanul, fiind delegat al Preafericitului Părinte Patriarh Daniel, a rostit cuvânt de învățătură. Nu mică mi-a fost mirarea când, la sfârșitul slujbei, starețul rus ne-a trecut pragul, prilej cu care ne-a vorbit despre viața duhovnicească din Biserica Rusă.

Ne-a amintit și despre Sfântul Luca al Crimeei și ne-a spus, printre altele, că în mănăstirea sa odihnesc moaștele a 150 de sfinți. L-am rugat stăruitor să ne facă bucuria de a avea și noi o părticică din moaștele Sfântului Luca al Crimeei. Am fost întotdeauna copleșit de viața acestui mare sfânt rus contemporan și mai ales de evlavia poporului nostru față de dânsul. Părintele stareț a făcut atunci promisiunea că ne va dăruia acest mare odor.

Din ziua aceea n-am mai pierdut nicio clipă, ci am căutat să fac toate demersurile ca să putem obține aceste sfinte moaște. Între timp Sinodul Bisericii Ruse a înălțat pe cuviosul părinte Augustin la treapta de Episcop de Gorodeț și Vetlujsky.

Noi am așteptat cu mare nerăbdare odorul promis și am adresat preasfinției sale o scrisoare. Ca răspuns am primit un telefon de la preasfinția sa, prin care îmi aducea la cunoștință faptul că mă pot prezenta să ridic darul.

Lucrul acesta necesita o anumită pregătire, atât materială, cât și spirituală. Am început să ne rugăm, să citim împreună cu credincioșii Acatistul Sfântului Luca al Crimeei, făcătorul de minuni, să aducem la pangarul bisericii cărțile sfântului și Paraclisul său, cântat de Corala Tronos. Iar pe plan material mă gândeam cine ar fi mai nimerit să mă ajute în această lucrare. Și Dumnezeu mi-a îndreptat gândul către un medic chirurg. Așa am ajuns la domnul doctor Traian Ursu și la domnul doctor Ioan Cristian Stoica, chirurgi, ca și Sfântul Luca.

În luna august (n.r. – 2012), din purtarea de grijă a lui Dumnezeu, la Moscova se afla domnul Călin Bultoc, un creștin care a ajutat tot timpul biserica noastră. Astfel, la chemarea Preasfințitului Augustin, domnul Bultoc a participat la Sfânta Liturghie, prilej cu care Preasfințitul a adus la cunoștință poporului scrisoarea noastră și public a înaintat darul domnului Bultoc.

În data de 11 august 2012, când moaștele au sosit, credincioșii noștri în genunchi, în dangăt de clopote, au primit moaștele acestui mare sfânt, pe care o vreme le-am păstrat pe Sfânta Masă, într-un chivot anume pregătit. Cu ajutorul celor doi medici am pus părticica într-o raclă nouă, special făcută pentru odorul nostru de mare preț.

Se punea problema datei de prăznuire, căci în calendarul nostru încă nu fusese trecut. Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 5-12 Iunie 2022

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 5.06	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 7-a după Paști (a Sf. Părinți de la Sinodul I Ecumenic) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 8.06	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 10.06	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 11.06	06 ⁰⁰ -10 ³⁰	Sfânta Liturghie; Parastas cu pomenirea celor adormiți Sâmbăta morților – Moșii de vară; Sf. Ier. Luca, Arhiepiscopul Crimeei,
Duminică 12.06	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 8-a după Paști – (†) Pogorârea Duhului Sfânt (Cincizecimea sau Rusaliile) - Utrenia, Sfânta Liturghie

Române, în lucrările sesiunii de toamnă, pentru evlavia poporului față de Sfântul Luca, a hotărât ca acest sfânt să fie trecut și în calendarul românesc, la data de 11 iunie. Astfel, la data de 14 octombrie, după Sfânta Liturghie, am scos spre închinare moaștele acestui sfânt tămăduitor. Nu întâmplător în acest an, dedicat Tainei Sfântului Maslu și al vizitării bolnavilor, iată că în biserica noastră sosește acest mare sfânt, să fie spre ajutorul oamenilor bolnavi și ca ocrotitor al chirurgilor.

Scrisoare adresată Preasfințitului Augustin, Episcop de Gorodeț și Vetlujsky

Preasfinția Voastră,

Cu nespusă bucurie Vă mulțumim pentru aprecierea pe care ați avut-o față de poporul român și față de credincioșii parohiei Șerban Vodă din București, pe care ați vizitat-o în aprilie 2011, la pomenirea slăvitului praznic al Intrării în Ierusalim a Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Vă mulțumim pentru cuvântul duhovnicesc pe care ni l-ați adresat atunci, la finalul Sfintei Liturghii, în biserica noastră parohială.

Încă de atunci v-am adus la cunoștință dorința poporului dreptcredincios de a avea o părticică din moaștele Sfântului Luca al Crimeei. Fără de margini este bucuria cu care venim înaintea Preasfinției Voastre prin domnul Călin Bultoc, rugându-vă să ne oferiți, cu binecuvântare arhierască și act de donație, moaștele acestui mare Sfânt al pravoslavniciei Biserici Ruse. Vă făgăduim să dezvoltăm în capitala României cultul Sfântului Arhiepiscop Luca, prăznuit în data de 11 iunie, așa cum Biserica noastră îl prăznuiește la începutul Postului Crăciunului (15 noiembrie) și pe Sfântul Paisie Velicicovsky, originar din Poltava, luminatul stareț al Mănăstirii Neamț.

Poporul nostru are o mare evlavie față de Sfântul Luca, doctorul fără de arginți și făcătorul de minuni, care s-a născut în Crimeea în aprilie 1877, același an și aceeași lună în care Rusia Imperială începea, alături de Principatele Române Unite, războiul de independență de sub jugul păgân al Imperiului Otoman. Bincredincioșii creștini au auzit de numele bun al acestui sfânt și de persecuțiile pe care le-a suferit din partea regimului ateu comunist, regim care a legat cu lanțuri atât Biserica Ortodoxă a Rusiei, cât și Biserica Ortodoxă a României. Cărțile scrise de sfântul mărturisitor Luca și despre viața lui curată au fost traduse în limba română și se află în casele credincioșilor noștri.

Vă aducem pe această cale smerită

mulțumire pentru dragostea pe care o arătați pentru noi și ne rugăm pentru un drum luminos în calea Arhieriei Voastre, ca „să păstoriți toată turma, întru care Duhul Sfânt v-a pus pe voi episcopi, ca să păstrați Biserica lui Dumnezeu, pe care a câștigat-o cu însuși scump sângele Său” (Faptele Apostolilor 20, 28), așa cum ne învață pe noi Sfântul Luca, doctorul și evanghelistul, al cărui nume l-a purtat și Sfântul doctor și Arhiepiscop al Crimeii.

Socotim darul Preasfinției Voastre ca pe un semn de mare preț, care va întări legătura în Hristos dintre poporul rus și român. Așteptăm cu nerăbdare momentul în care vă veți întoarce în biserica noastră.

Cu fiască supunere,
Protoiereu Dinu Pompiliu

Preasfinției Sale, Preasfințitul Părinte Augustin, Episcop de Gorodeț și Vetlujsky”

Sfinții sunt cetățeni ai împărăției cerești, ei nu mai au identitate lumească, aparțin întregii creștinătăți și ajută și ocrotesc pe toți cei care sunt mădulare vii ale Bisericii de aici. Pentru vremelnice conflicte, care, cu ajutorul lui Dumnezeu se vor sfârși odată, noi nu trebuie să-i uităm niciodată pe toți sfinții și să-i cinstim și să-i iubim din toată inima așa cum se cuvine. Vă invităm sâmbătă, 11 iunie 2022, să-l prăznuim pe Sfântul Luca, arhiepiscopul Crimeei, rugându-l să mijlocească pentru noi toți, cetățeni ai acestei lumi pământene, vremuri cu pace și sănătate, în care să ne lucrăm mântuirea noastră. ❀

Maria Buleu

Sâmbăta morților - Moșii de vară

Sfânta noastră Biserică de Răsărit mărturisește nemurirea sufletului și crede în învierea morților. Biserica Ortodoxă a consacrat pentru pomenirea generală a morților o zi liturgică pe săptămână, și anume sâmbăta. În cursul anului bisericesc două sâmbete sunt speciale în toate Bisericile ortodoxe: Sâmbăta dinaintea Duminicii lăsatului sec de carne (a Înfricoșătoarei Judecăți - Moșii de iarnă) și Sâmbăta dinaintea Duminicii Pogorării Duhului Sfânt (Sâmbăta Rusaliilor - Moșii de vară).

Acestea poartă denumirea de Moși, pentru că în ele facem pomenire pentru părinții, moșii și strămoșii noștri cei adormiți. Anul acesta așteptăm întrucâtva cu mai multă nerăbdare și grijă această Sâmbăta dinaintea Rusaliilor, Moșii de vară, care va avea loc pe data de 11 iunie 2022.

Acum ne pregătim să-i pomenim pe toți cei adormiți ai noștri și pe toți cei care au murit în dreapta-credință, ca să aibă parte de viață veșnică și de împărțășirea cu Sfinții în Rai. Sâmbăta dinaintea Rusaliilor este pentru ca cei

răposați să se împărțășească și ei de mângâierea Sfântului Duh care S-a pogorât peste Sfinții Apostoli și de atunci cârmuiește lumea în chip nevăzut.

În Penticostar, cartea de cult care se folosește în această perioadă la strană, în dreptul Sâmbetei din săptămâna a 7-a după Paști este scris: „Se face pomenirea tuturor celor din veac răposați întru dreapta cinstire de Dumnezeu, întru nădejdea învierii și vieții veșnice”. Această pomenire se leagă atât de praznicul Învierii Domnului, fiind prima pomenire colectivă a celor adormiți după încheierea acestuia, cât și de Sărbătoarea Pogorării Duhului Sfânt care urmează. De asemenea, multe din cântările acestei zile sunt adresate sfinților mucenici, ca unii în care darurile Duhului Sfânt au rodit și strălucit, dar care sunt chemați acum ca mijlocitori pentru sufletele celor adormiți. Pentru sufletele celor adormiți, aceste pomeniri generale sunt foarte folositoare, deoarece pentru ei se roagă atât Biserica luptătoare de pe pământ, cât și Biserica biruitoare din ceruri. ❀

CONTRIBUȚIA ENORIAȘILOR PAROHIEI „ȘERBAN VODĂ” PENTRU ANUL 2022 ESTE DE 100 LEI